

Mřtve sny

-

Jednooký

Autor: meehail
meehail[at]gmail.com

Tebe. Za všetko.

Pustinou sa ozývalo rinčanie reťazí.

- Poďte za mnou, hej, rýchlejšie. Musíme sa dostať tam na kopec, tečie za ním ďalšia rieka, hej. - Volali ho Bežec. Utiečť. O ničom inom v klietkach nehovoril. Vraj patril k nejakému oceľovému bratstvu. Tam treba utekať, tam im pomôžu, opakoval deň za dňom.

- Hrošík, už nevládzem, - zašepkala Ropucha. Bez vody boli už dva dni.

Hroch mal rád, keď ho tak volala. Tie mená im prischli v klietkach. Väčšinou ich vytiahol z rukáva Jonas, „Chujko“, jeden zo strážcov. V pokojnejších časoch by sa mu ušlo miesto dedinského hlupáka, no mal oko karikaturistu.

To meno Hrocha presne vystihovalo. Keď ho chytili, mal vyholenú hlavu, bol tučný. Na hlave mu vyrastali smiešne malé uši zarastené krátkymi chlčkami. Vždy, keď ju obrátil, hrubá koža na krku sa mu poskladala do záhybov. „Aha, hroch v blate“, okomentoval Jonas, zodretou čížmou vtedy vtláčal Hrochovu hlavu do mláky na okraji horiacej dediny. Hrochy vedia utekať rýchlo, no nie tie ľudské.

Hroch nadvihol ruky tak, aby dostal reťaz spájajúcu kovové náramky za Ropuchinu hlavu. Pritiahol si ju k sebe.

- To nič, Žabka, trošku si oddýchni. - Jeho mocný hlas vynechával, do kedysi silného, melodického bručania sa vkladil piskot nadlomeného zdravia.

- Nie, musíme pokračovať, o chvíľu sme tam. Hej, oddýchneme si, keď budeme za vodou. - Bežec prudko gestikuloval, ukazujúc smerom k cieľu ich cesty. Jeho vyziabnutá postava kontrastovala na pozadí zapadajúceho slnka. - Prebrodíme rieku, je plytká, hej. Pôjdeme po prúde, pekne za sebou zametieme. Hej, ani psiská nás nevystopujú.

- Bežec, prestaň, to nás aj tak nezachráni. Choď napred, doženieme ťa.

Bežec len mávol rukou a rozbehol sa ďalej, okovy sa zvonivo rozrinčali, narážajúc do jeho vychudnutých rúk a tela pripomínajúcich kostlivca z kníh. Bežal prekvapujúco svižne, bolo zrejmé, že tí dvaja ho celý čas iba spomaľovali.

Keď prepadli jeho osadu, Bežec urobil jediné, čo vedel a mohol urobiť – utekal. Trvalo dobrú hodinu, kým ho chytili. Pôvodne ho volali Zajac. To preto, že keď ho už skoro mali, začal kľučkovať sem a tam, trikrát im doslova vykĺzol z rúk. Po týždni väznenia vraj opäť utiekol, ubehol dvadsať kilometrov, kým ho dolapili. Odvtedy bol Maratónec.

Hroch často uvažoval, čo z toho je pravda. Medzi otrokmi sa Bežcove rozprávania tešili veľkej obľube a jeho plánom verilo viac hláv, než bolo rozumné. Aj preto Hrochovi verzia o úteku smrdela. A možno aj nie. Všetci vedeli, že ho Butcher nevie predať, preto bol stále v Dene. Už ho ani viac nebrávali so sebou, keď šli na trh s novým tovarom. Prvých desať ráz im stačilo, zákazníci hľadali silných mužov, nie vyžly na pobehovanie s odkazmi.

Postupne mu dávali väčšiu voľnosť, nakoniec mal okovy iba na rukách. Stal sa z neho poslíček, Bežec.

Keď Bežcova silueta zmizla za kopcom, Hroch si žabku privinul tuhšie. Báľ sa pred inými ukazovať náklonnosť k nej, vedel, že by jej niečo spravili. *Bastardské svine*. Chvíľu ju chlácholil, čičikal, svojím telom chránil pred žiarou slnka, aj keď už takmer zašlo za pahorok pred nimi.

- Poď, žabka, - povedal, - musíme ďalej.

- Nevládzem.

- Vládzeš. Bežec má pravdu, ak zobrali zvyšné psy práve za nami, nájdú nás.

Hroch mal v udalostiach spreď troch dní zmätok. Pamätal si iba výkriky, streľbu, ryčanie motorov, dupot koní. Bola noc. Bežec k nim pribehol, v jednej ruke pištoľ, v druhej zväzok kľúčov, ktorý všetci tak dobre poznali. *Sloboda*, preblesklo mu hlavou. Dvere všetkých klietok boli dokorán. Bežec začal páliť, vyzeralo to, akoby strieľal naslepo pred seba. Ostatní naňho kričali, báli sa, že na nich upozorní, no Hroch vedel, čo robí. Nabitá zbraň by sa im pri úteku zišla, no takto mali väčšiu šancu. Bez psov ich nevystopujú. Po piatich ranách Bežec pištoľ odhodil a vytiahol druhú, potom tretiu. V oboch psích klietkach sa po chvíli váľalo jedenásť psov. Hroch vedel, čo robiť. Rozbehol sa k chajde najbližšie pri klietkach. Po chvíli vyšiel s mačetou v ruke, zamieril ku psom. S rachotom roztvoril vráta. Začal sa divoko oháňať. Sekal prudko, chladnokrvne, presne. Doma bol mäsiarom, za svoj život takto skolil desiatky väčších zvierat.

- Veď si ich všetkých pobil, môj statočný Hroch. – Rozkašľala sa. Viditeľne slabla.

Dlho už nevydrží. Snáď Bežec neklamal. – Źubrienka, vieš, že som ich všetkých nestihol. A Ryšavcove beštie boli vpredu, pri Vile.

Ryšavec bol jeden z Butcherových pobočníkov. Chlipný a vždy neukojený, Ryšavec každý deň odvliekol a znásilnil niektorú z otrokýň. Keď sa bránili, strašil ich, že na nich pošťve svoje „slečny“. Štyri suky, bojové plemená. Ich vodkyňa, Teta Elza, bola o uši menšia od najväčšieho zo psov vzadu pri otrokoch, kým mu v ruvačke pred nedávnym nerozdrapila hrdlo, krv vtedy striekala až na otrokov v susedných klietkach. Odvtedy si zabral Ryšavec klietku pri Vile iba pre svojich miláčikov.

Hroch pomohol Źabke na nohy. O chvíľu už kráčali do kopca. Pôda bola sypká, sťažovala im chôdzu. Blížili sa k vrcholu, keď začuli Bežcov vzrušený hlas.

- Héééj, tu sóóm, tu hore!

Hlupák, čo to robí? Hroch pustil Źabku a rozbehol sa. Hore dul silný vietor. Čo bolo najhoršie, fúkal na východ.

Idiot, ak nás sledujú...

Bežec stál chrptom k Hrochovi na samom vrchole, pred ním sa kopec ihneď začínal zvažovať nadol. Prudko mával rukami, vrieskal z plných síl. – Braaaatiaaaa, héééééj!

- Nekrič do vetra, blázon, začujú ťa psiská. – Hroch narýchlo prebehol očami krajinu pred sebou, no nevidel čo tak rozrušilo Bežca. Plesol ho dľaňou po hlave a hneď stiahol nadol – Úplne si sa zmagoril? Prestaň vrešťať. A nemetaj sa, si ako ryba.

- Hroch, boli tam, hej, Bratstvo. Videl som ich, mhm, mhm.

- Hej, hovno si videl. Alebo sú natoľko hanbliví, že ušli, keď uvideli mňa?

- Ále prestaň. Nie, - Bežec trval na svojom, - naozaj tam boli, mhm, brnenie im žiarilo v slnku, zmizli tam za tým mostom, hej.

Hroch mu uštedril ďalší pohlavok. – Vravím ti, prestaň. Oslepilo ťa akurát tak čerstvé psie hovno. DOBOHA, ja ťa ZABIJEM! – Začal Bežca mlátiť otvorenými dľaňami. Ten sa skrútil do kľbka a pomedzi kvičanie začal vzlykať.

Spoza nich sa ozval znavený ženský hlas.

- Hrošík, nechaj ho. Prosím.

Zarazil sa, znela tak vysilene.

- Prepáč. – Zaťal zuby, nemalo to zmysel. Bolo mu do plaču.

- Bože, to nie, - ozvalo sa za ním opäť. Počul, ako klesla na kolená, počul aj jej ťažké dýchanie, cítil jej rezignovanosť. *Už to vie aj ona.* Všetci traja si skleslo prezerali krajinu pred sebou. Pod nimi sa črtalo údolie, kadiaľ kedysi tiekla rieka. Zostalo po nej len vyschnuté koryto a zopár zoschnutých stromov, ktoré tam rástli ešte v starom svete. *Čo teraz? Snáď sú na tom ostatní lepšíe.* Spomenul si na Missy, na deň, keď ju prvýkrát stretol. Missy spred mesiaca by to nevzdala.

- Ideme ďalej, - zavelil tentokrát on a vykročil dolu svahom.

- Vidiš, Hroch. Netreba hneď zúfať, hej. – Bežec sedel rozvalený na dotrhanom gauči, veľavýznamne gúľal očami a ceril zuby s medzerami plnými kukurice z konzervy na celú miestnosť. – Trošku som sa sekol, to hej. Ale rieku sme našli. Mhm. Hádám ste si nemysleli, že vás vodím za nos.

Hrochova nedôvera k Bežcovým vedomostiam za posledné dni narástla o hodný kus. Rieku našli, to bola pravda, ale až o dobrých desať kilometrov ďalej. Sledovali tu a tam živoriace rastliny, na ktoré natrafili na druhej strane údolia. No niečo mu na tom nesesedelo.

- Bežec, vždy si vravel, že za riekou je pustina. A v nej tábor toho tvojho bratstva. Na nehostinnom mieste, kde sa nikto neodváži prísť. Vidiš kde sme teraz? V meste, troskách obrovského mesta, kam len oči dovidia. Celý včerajšok sme šli rovno za nosom, rovno po ulici a stále nič, samé ruiny.

- Troska, kamarát, hej. Dobre vravíš. Mhm, dobre. Keby sa tu starali o hostí, nebolo by to mesto nehostinné. Zlú reputáciu má, hej, je prekliate, mhm, mhm. Otrokári a pliaga ho radšej obchádzajú. Hovoria mu Plané mesto, hej. To preto, že je prázdne, bez obsahu. – Bežec sa významne pozrel na Žabku. – Inými slovami pustina, nehostinné miesto. To viete, že v bratstve som robil v archívoch, hej? Ale žiadny tábor, pevnosť. Hej, tak som vravel.

- Snáď vieš, kam sa to vlečieme.

Bežec sa zatváril urazene.

- Jasné, že viem, hej. Však som vám celý čas vravel, ako to chcem. Ujst', hej, nájsť Bratstvo, mhm, mhm, vykynožiť sviniarov. Celý čas som to plánoval, nejedol som, hej, iba toľko, čo som musel. Zališkal som sa im, aby na mňa nedávali pozor, mhm. Aby som ušiel, aj kvôli vám. Ja viem, hej, viem kde je základňa bratstva, skrytá, hej.

To iste, pomyslel si Hroch. Pre otrokárov si bol maskot, šašo. Keď sa opili, vytiahli ťa z klietok a hádzali ti klátik. Aport, Zajac. My všetci sme pre nich boli zvieratá, hračky.

Mávol rukou.

– Dobre, dobre, idem nájsť niečo ďalšie na cestu.

Pár ulíc späť videl na zemi kus plechu odkazujúci na supermarket na ulici, kde si našli úkryt na noc. Nemali inú možnosť, museli sa spoliehať na Bežca. On jediný bol odtiaľto, zo severu. Navyše mal plán. A ešte čosi cennejšie - mal nádej. Bol jednookým medzi slepými. A tak si ho vo svojich mysliach zvolili za kráľa.

Po rokoch plienenia a rabovania z okolia otrokári vyhнали väčšinu ľudí, ostalo len pár dobre opevnených sídlisk a väčšie mestečká, s ktorými otrokári potrebovali obchodovať,

alebo obchodovať nemohli. Zopár bášt ľudskej úcty ešte vo svete zostávalo. Otrokári sa preto obrátili na juh očakávajúc loviská plné čerstvého mäsa. No našli len konkurenciu - organizovanejšiu, lepšie vybavenú. Drsnejšiu. Tovar však potrebovali, a tak podnikali malé výpady, prestali po sebe páliť osady. „Chlapi,“ hovorieval Butcher, „keď kravu iba podojíte a nezarežete, cicky sa jej znova nalejú mliekom, možno ju aj schytí nejaký býčisko, pretiahne a nabudúce vám budú ruky olizovať malé teľce.“

Butcher vedel, kedy si nechať bozkávať nohy, no vedel byť aj krutý. Nebolo treba ani Chujkov vtipný um, svoje meno nosil právom. Hroch to vedel, videl horieť svoj domov, počul kričať svojich priateľov. Tých, čo sa bránili, si Butcher vzal k sebe do stanu, a keď s nimi skončil, cez steny stanu presakovala krv, psiská sa ruvali o zmrzačené kusy tiel. Hroch prežil, lebo neodporoval, iba zbabelo utiekol. No neobzeral sa, nespýtoval si svedomie. *Hrošie mäso nie je pre psy.*

On i Žabka boli bez Bežca stratení. A Hroch, aj keď skeptický voči Bežcovým rečiam, tiež potreboval niečomu veriť. Aj on mal svoje sny, a uveriť snom druhých bolo tak ľahké. Poznal Bežca, za tých pár mesiacov sa naučil, kedy klame. Teraz neklamal. *Vezmem Žabku preč, domov.* Kdekoľvek to malo byť.

Nakoniec supermarket našiel. Dvere a okná rozbité, väčšina potravín vyrabovaná, no jedla aj tak dostatok. *Bežec nekecal. Raj na zemi.*

Z raja kedysi prekvitajúceho životom zostala dnes už iba jeho kostra, zhnité zvyšky na hnojisku bohov, no aj tak záhadne chránené pred ľuďmi. *Pred skurveným rabovaním. Nie, to nie, každý musí jesť, za vybielené obchody sa nik nemusí kajať. Ktovie, čo žerú tí bratia, starých konzerv sa zjavne ani nedotknú.*

Prehľadal aj zvyšné oddelenia, našiel oblečenie – načaté moľami, no inak nedotknuté. Keď sa vybral naspäť, slnko už zachádzalo. Cestou si všimol železiarstvo a o pár minút neskôr už kráčal naspäť, oveľa veselší. V ruke niesol píľku, náhradné čepele, v druhej rýľ. Batoh, ktorý si tiež prisvojil v obchode, bol prepchaný jedlom a vodou, miesto sa ušlo aj niekoľkým nožom. *A whisky nás pekne ohreje.*

- Doboža, Bežec, mal si pravdu. Toto miesto je ako zakliate. Tu si ani pes po nohe nepustí, bo sa bojí, že by jeho cvrkanie niekto počul, - rehotal sa Hroch v žoviálnom úvode, keď dorazil naspäť. – A čo ste tak ticho, kde je...

- Spí, hej. Ustlali sme jej tam vzadu.

- Ja blázon, - zháčil sa Hroch, - malú žabku si zobudím. – Radosť mu aj tak sršala z očí. – Bežec, dobre si vrazil. Všetkého je tu dosť. Aj keď mi je divné, že nájazdníci a lupiči sa takto boja nejakej povery.

- Nie povery, kamarát. To Bratstvo, hej. V noci strašia ľudí, rozhlasom ich strašia, mhm. Strašné zvuky, strašné. Vresky, ľudské výkriky. Hej, brechot psov, syčanie hada. Plač detí. Hej, také. A záblesky, modré, žlté, biele. Já sám som sa ich zo začiatku bál, hej, a to som vedel, čo to je, mhm.

Dávalo to zmysel, aj keď... - Bežec, a akože sme nič také doteraz nevideli?

- A ty by si sa azda sral každý deň duchov strašiť, héééj? Asi strašia len keď treba, keď dajaký sem, dajaký pako zablúdi. Hej.

- No dobre, pán mudrc, len sa pýtam. A ďaleko sme od cieľa? – *Keby sme už boli tam.*

- No, hádam tam zajtra dôjdeme, hej. Videl si tie antény, mhm, videl. Tam sú moji bratia.

- Ok, frajer, hor sa do roboty, - ukončil debatu Hroch.

Zvyšok večera prebehol takmer bez slov, najprv bolo treba zatarasiť vchod. Dom, ktorý si našli, mal dve poschodia, vyzeral neporušene. Takých bolo naokolo dosť, mesto zjavne nepatrilo k strategickým cieľom počas vojny a nieslo len minimálne známky vojnového besnenia. Tento si vybrali preto, že mal len jeden vchod a dve maličké okná na dolnom poschodí. Navyše tu asi niekto pred nimi býval. Horné, väčšie okná boli zatarasené nábytkom a prekryté doskami. Pre istotu dovnútra Hroch s Bežcom nanosili starý nábytok, drevené skrine, fúriky, pláty plechu.

Keď skončili, bola už tma. Stačilo už len založiť predný vchod. Vnútri si na to nechali najmohutnejšiu zo skríň a zopár pevných dosák.

- Mhm, mhm. Stačí už len nabiť dosky na to zadné okienko, ako si vravel, hej, - Bežec si spokojne otrepával ruky a obzeral ich vybudovanú pevnosť.

Hroch sa v rozpakoch škrabal na hlave.

- Ja hlupák, že som si to okno nevšimol skôr. Mohol som zo železiarstva doniesť náradie a klince.

Prehliadnuté okienko sa nachádzalo v malom výklenku pod schodiskom, bolo ukryté za skriňou. Do výklenku sa tak síce nedalo dostať, no hore zostával trojuholníkový priestor.

- No hej, nevšimli sme si, nikto z nás. Ja po ne pobežem, mhm, len mi povedz, kde to je. - Vonku bolo počuť buchotanie po plechu, hrkot pletiva. Následne sa prázdny ulicami rozľahol škrekot mačky.

Tak predsa nie je úplne prázdne.

- Mhm, mhm, už sa kurvia, mačky šetky. Hehehehé. Neboj, hneď som naspäť, mhm, hej. - O chvíľu už Hroch sledoval Bežca, ako mizne za rohom s inštrukciami.

Ak tu boli mačky, boli tu aj potkany, myši. V obchode si Hroch všimol trus v regáloch s múkou. No možno tu boli aj väčšie zvieratá, zdivočené psy prečesávajúce v skupinkách zákutia, uličky. *Tých by asi svetelná šou príliš neodradila.* Než Bežec odišiel, Hroch mu mačetu vtlačil do ruky. „Ber, mne sa bude lepšie oháňať rýľom, keď bude treba. A v batohu máme nože.“

Tak to má byť, bežec odbehol a mäsiar pripraví jedlo. Ale najprv skontroluje žabku. Ležala na matraci prežranom moľami, prikrytá dekou z obchodu.

Žabka síce pookriala, no viditeľne schudla. Už vlastne ani nevyzerala ako žabka. Meno dostala na ceste do Denu po nájazde, aspoň tak mu to povedala. Zliezali vraj nejaký skalný previs, väčšina bola už dole. Keď sa z rímsy spustili Žabkine chudé nohy a nasledovalo vtedy tučné, už starecké brucho, z Chujka vyletelo: „Kukajte na tie nôžky a to ovisajúce bruško. Len lez, žapka.“ Dovtedy si ju otrokári príliš nevšímali, no na okamih bola centrom pozornosti. Keď zliezla dolu, Chujko uštipačne dodal: „No boha, žiadna žapka. Ropuchu tu máme, fuj, taký ksicht.“ Žabka mala na tvári niekoľko bradavíc a jej tenké, na celú tvár natiahnuté pery naozaj trocha pripomínali žabie. Ten deň ju vlastne zachránil, meno Ropucha sa u otrokárov ujalo. A nikto nechcel spať s ropuchou, výsmech čakal za najbližším rohom. *Bola by dopadla ako Missy, chúďa.*

Pri dverách zakopol o rýľ. Jeho rachot ju prebudil.

- To nič, žabiatko, spi ďalej. Doniesol som vodu, jedlo, oblečenie. Sme v bezpečí.

Žabka sa rozospato pozrela na deku, na perách sa jej objavil úsmev. – Ďakujem, Hrošík. Snívalo sa mi o Missy.

- Hej, tiež som na ňu myslel.

- Myslíš, že ich tam nenašli?

Po oslobodení z klieťok sa rozdelili na menšie skupinky, spolu ich bolo vyše štyridsať. Vedeli, že takto by mali väčšiu šancu, no väčšina aj tak chcela ísť s Bežcom. Nakoniec zvíťazil zdravý rozum nad vidinou jeho plánu. *Lepší vrabec v hrsti, ako pekný sen v zuboch Tety Elzy.* Hroch, Bežec a Žabka boli v jednej zo štyroch väčších skupín spolu s ďalšími troma ľuďmi. Medzi nimi bola aj Missy – bezduhá troska dievčaťa. Na začiatku bývala veselá a plná optimizmu, aj keď tajnostkárka. Nikto nevedel, odkiaľ bola. A nikto nevedel, čo mala spoločné s Butcherom. *Ten bastard ju vôbec nešetril, to on z nej urobil trosku.*

Od začiatku ich spomaľovali, najmä Missy. Nebyť ich, nikto by ju so sebou nezobral, zostala by s tými, čo nevládali a nemohli utiecť. Ujali sa jej, Hroch ju dokonca chvíľami niesol. No potom začali zaostávať aj ďalší dvaja. Boli mladší ako Hroch, no ponižovanie, týranie a klieťky neniesli tak dobre. A tak sa pri brodení cez prvú rieku rozhodli. V diaľke zazreli opustenú a vypálenú dedinu, zjavne jednu zo bývalých terčov otrokárov. Ležala pod miernym svahom, hore na kopci stála kamenná budova – kostol. Aj z diaľky bolo vidieť, že i keď väčšina strechy obhorela a časť jednej z bočných stien sa zrútila, kostol stál na pevných základoch. Zvyšní dvaja a Missy mali zísť v rieke zopár sto metrov a potom sa okľukou dostať k dedine. Bežec tvrdil, že oni zahľadia svoje stopy v ďalšej rieke. Dúfali, že otrokári pôjdu po stopách Bežca, Hrocha a Žabky a už raz vypálenú budovu kostola nechajú tak. Tam mali prečkať najhoršie a čakať na ich návrat spolu s Bežcovým bratstvom.

„Ak sa nevrátite do štyroch dní, choďte ďalej, nečakajte na nás.“ Hroch im vtedy dal posledné inštrukcie, no sám si nebol ničím istý. Rovnako ako oni bol cudzincom v mŕtvej zemi. No držali sa slov Bežca, jednookého kráľa Pustiny, majiteľa a prevádzkovateľa stroja na nádej.

Ešte máme deň, vydržte. Už sme skoro tam.

- Hrošík, si unavený. Poď si odpočinúť aj ty. – Nadvihla deku a naznačila, aby si ľahol k nej.

- Prepáč, žubrienka, trochu som sa zamyslel. - *Ale čo, večera počká.* – Dobre, na chvíľku. – *Kým sa vráti Bežec.*

Ľahol si k nej, obalil ju zozadu svojím telom, hladil ju...svoju žabku...

Sníval. Pochodovali mestom, okolo starých kamenných domov, napredovali uzučkými ulicami, križovali široké estrády. Z okien im kývali ženy v bielych čiapkách, mávali hodvábnymi šatkami. Lupene ruží im padali pod nohy. Ponáhľali sa, za sebou počuli brechot psov, buchotanie po plechových strechách. V diaľke pred nimi sa črtala veža obohnaná cimburím, masívna, takmer taká široká ako vysoká. Jej päť stien sa lesklo kovovým odleskom, v poludňajšom slnku akoby žiarila...

Prechádzali bránami pevnosti. Boli tri, každá žiarila inou farbou, striebornou, zaffirovou, zlatou. Pri otvorení každej sa rozozvučali fanfáry, rozvalití muži bubnovali do rytmu. Pred nimi sa objavilo nádvorie citadely pozlátené zapadajúcim slnkom. V rovných radoch tam stáli rytieri v obrovských brneniach, v rukách masívne zbrane, dlhé hlavne vytrčajúce nad hlavy. Každého rytiera zdobila železná koruna. Na vrchole poloblúkového schodiska stál muž, na hodvábnom vankúši niesol tri koruny. „Vitajte, bratia...“

Boli v dlhej sále lemovanej mramorovými stĺpmi. On a Žabka sedeli za vrchstolom. Pred nimi hodovali stovky mužov, ich bratov. Hlavy mali obnažené. Siahol si na hlavu, koruna bola stále tam. Vtom ich zbadal, všetky koruny ležali na hromade pri dverách na opačnom konci sály. Vstal, vykročil k nim. Oproti nemu šiel muž, ktorý mu na schodisku podal korunu. „Ty nie, pane.“ No pokračoval ďalej, došiel k dverám. Zrazu sa zatriasli, zabuchotali. Počul škrabot, vrčanie. Dunenie. Obrátil sa a – spadol. Tvárou vrazil do ostnatej húštiny korún. Obklopila ho tma.

Sedel na tróne, jedno oko mal slepé. Naokolo pochodovali slepí sluhovia, po jeho boku stáli radcovia, horné polovice ich tvárí zmrzačené, zjazvené. Cítil štiplavý pach dymu, miestnosť bola špinavá, čierne sadze obaľovali vázy, stoly, v obrazoch a do gobelínov na stenách horúci popol vypálil diery. Pomaly sa pozviechal. Pozrel na cudzie nohy pod sebou, vychudnuté, šlachovité. Zdvihol ruky, kožou obalené kosti niekoho iného. Vykročil, no takmer padol. Kríval. *Telo niekoho iného, telo mrzáka.* „Už nemusíš bežať, pane,“ ozval sa za ním mocný hlas. Patril holohlavému obrovi otočenému chrbtom k nemu. Znel povedome.

Dokríval k oknovým dverám, roztvoril ich. *Mrzák, kráľ zjazvenej zeme.* Plochá, pustá krajina sa tiahla k horizontu. Na jeho pozadí sa črtali ostré črepy miest, pokrivené zvyšky veží, kostolov, podsadité, prosté tvary domovov jeho ľudu. Mnohé horeli jasným plameňom, ostatné dohorievali. V diaľke sa občas niečo rozžiarilo, vyleteli iskry. V šere zastretého slnka bol celý svet sivý, pochmúrny. Vietor vo víroch rozfukoval mračná popolu a piesku.

Dolu brechali psiská, hlasnejšie, zúrivejšie. Počul ich pobehovať po nádvorí, zachytával dupot ich láb, škrabanie o múry, praskot dreva.

Obrátil sa, zatlieskal, privolal obra s holou hlavou. Poznal tú tučnú bradu poskladanú v záhyboch po bokoch krku i odstávajúce uši. Jeho tvár nebola zmrzačená ako ostatné tváre. No mliečne zastreté oči hľadeli do prázdna. „Na, pane. Napi sa,“ načiahol k nemu ruky držiace strieborný kalich. Schytil pohár, priložil si ho k perám. Pil, ďalej a ďalej, až bola nádoba prázdna. Zatočila sa mu hlava. Privrel viečka. Keď ich znova otvoril, videl. Obe oči mal zdravé. Svet sa pred ním zakrútil...ešte začul rinčanie pohára o podlahu...

Ležal bruchom na zemi, v blate, díval sa nahor. Z oblohy mu do tváre bubnovali husté kvapky dažďa, zmývali chladnú, lepkavú špinu. Cítil žiaru ohňa, vôkol neho sa po zemi plazil dym, dážď ho tlačil nadol. Niečia noha ho koplá, zatlačila mu tvár späť do blata. Začul zlovestné vrčanie, temné, hlboké, kdesi v diaľke. Brechali psiská, videl Tetu Elzu, ako stojí v pozore. Cerila zuby, z pier jej opadávali chuchvalce spenených, červených slín.

Rozbehla sa a zaútočila...nevidel na čo. Noha na jeho hlave povolila, počul čľapotanie. Obzrel sa.

Ryšavec utekal, preskakoval zmrzačené telá na zemi, šmýkal sa v ich krvi. Dobehol k telu roztriahnutému na skale. *Žabka. Konský bastard.* Rozbehol sa za ním, šmykol sa, zviezol sa do kaluže, v nozdrách cítil pach krvi.

Ryšavcovi sa v jednej ruke hompálala Žabkina hlava, pohadzoval ňou zo strany na stranu, kladivom v druhej ruke bezducho mlátil do jej nehybného tela. Dobehol k nemu. Ruvačka psov za ním zosilnela, počul skuvíňanie, bublajúce chrčanie, zúrivé útoky zvierat. Nezastavil sa, vrazil do Ryšavca, váhou tela ho zvalil na zem. Prevrátil sa pri tom, odhodilo ich od seba, no nepustil. Opäť ležal na zemi, díval sa nahor. Oblohu preťal blesk, oslepil ho. Jednou rukou stále pevne držal Ryšavcov krk... s ohlušujúcim hromom prvého blesku prišiel ďalší, a ďalší. V pozadí, zatlačené burácaním hromov, sa zoslabovali zvuky zápasenia zvierat...

Bol deň, stál v ruinách starého kostola. Pred ním bol postavený klát. Cez rozpadnutú stenu vošiel Ryšavec, pomaly, so sklonenou hlavou. Za ním šli Žabka a Missy. Missy bola celá v bielom, hodvábne šaty jej poletovali vo vetre, tancovali okolo nej, olizovali Žabku. Obe sa usmievali, v rukách mali zbrane, mierili na Ryšavca pred sebou. Došiel ku klátu, bez slova si kľakol, hlavu položil naň. Pozrel naňho, žmúriac do slnka. „Aha, hroch v blate.“

Až teraz si všimol, že je špinavý, zaschnutá zmes blata a krvi sa z neho lúpala v plátoch. Do rúk vzal sekeru, zahnal sa ňou dozadu a oblúkom ju poslal k Ryšavcovmu krku. Zarovno so svišťaním ocele bolo počuť vzdialený zvierací hlas, mohutný, prenikavý. A tiež ľudský, niekto naňho kričal, volal jeho meno.

- Hro-hro-hroch, zobuď sa, Hroch. Hej, Hr-hrooch – Bežcovi sa triasol hlas, takmer skuvíňal. Hroch cítil jeho vychudnuté, ľadové prsty na svojom chrbte, nástojčivo sa mu zabárali do tela. Počul jeho smrkanie.

- Bežec, daj mi pokoj. Snívajú sa mi sprostosti a ešte aj ty tu buchoceš, - zamrmlal si Hroch a pritisol sa k Žabke tuhšie.

- Nie, Hróóch, - piskľavo dobiedzal Bežec, - boli tu, hej, takmer ma chytili. Hej, psiská, hej. Celá svorka, mhm, mhm.

Hroch sa s dudraním zdvihol z postele, Bežcove skuvíňanie ho úplne prebralo.

- Dobré, dobré, tichšie. Poďme do prednej miestnosti, nemusíme zbytočne plašiť Žabku. – *Aspoň ona sladko spí, určite sa jej sníva o nejakom prameni, na ktorý by si sadla. A potom príde holohlavý, dobre stavany hroší princ, pobožká ju a unesie do svojho kráľovstva.* Vybavila sa mu spálená krajina a päťuholníková veža, slepí sluhovia, kalich. Rýchlo to zahnal z hlavy preč. Krčiac čelo zagúľal očami, zazíval ako ozajstný hroch.

- No, tak spusti ešte raz a tentokrát kľudne, tu sme v bezpečí. – Všimol si, že skrine boli na mieste. Bežec musel zatarasiť vchod, keď sa vrátil.

- No, hej, ale nie sme. Teda, asi sme, hej. Bol som v železiarstve, hej, kladivo, kince som našiel, mhm. A potom som počul brechot psov, hej, hlasný, veľa. Tak som trielil, hej,

utekal ako bežec, mhm. Len tak som stihol zasunúť prvú skriňu, hej. Aj som na teba kričal, mhm, a ty nič, hej, iba si si dačo mumlal tam vzadu, hej, tak.

- A potom dorážali na ňu, hej, labami, aj hrýzli, počul som, hej – rozrušene pokračoval.
- No dajak som tam dotlačil aj druhú. A potom, potom tam boli hrozné zvuky, hej, strašné brechanie, ruvanie, mhm. Kňučali, skuvíňali. A niečo strašne vrčalo, hej, obrovské to muselo byť. A potom, potom...potom som počul, hej, trhanie mäsa, dupot, taký žiaden pes nenarobí.

- Ále, hovno obrovské, - prerušil Bežcov report Hroch, vstávajúc, že prichystá jedlo. - Psiská tu vedľa počuli šukať mačky, tak si prišli niečo uloviť. Asi sa stretli dve svorky. Nech si len dohryzú gule. Kocúr sa už vyšantil, psiská spoločne kráľovsky nažrali a už určite drichmú dakde v brlohoch.

- Vravím ti, niečo iné to bolo, väčšie.

- Ale prestaň...

- Hrošík, ja som to tiež počula, bála som sa otvoriť oči, tak som sa len pritisla k tebe. - Stála vo dverách, cez plecيا mala prehodenú deku.

- Obaja, nestrašte, tu nemá byť čo väčšie. Možno krvilačná brahmína, čo sa mstí za svoje sestry. „Múúúúsím vás všetkých zmúúúusakrovať, múúúú.“ Ale nezabúdajte, že ja, Hroch, som mäsiar. Odtnem jej obe hlavy a hostinu si potom urobíme my. - Pri poslednej vete schytil mačetu, s ktorou sa dovtedy pohrával v ruke a párkrát sa ňou rozohnal. *Odtnem hlavy. Ako Ryšavcovi. Och, keby mi len ten prišiel pod ruky inde než v sne. Škoda, že ma Bežec zobudil, už som ho skoro mal.*

- Dost' bolo rečí, ideme nachystať jedlo, a potom spať. Jeden z nás ostane vždy hore, ak by sa psiská vrátili. A treba ešte zatĺcť to okno vzadu.

- Takže si nám to včera jednoducho zabudol povedať, hm? – Hrochova nálada poklesla. Šľapali od rána, slnko už prešlo väčšinu svojej dennej cesty, ostávali im možno tri hodiny. *Mali by sme si nájsť nocľah, ak sa zasa objavia tie psiská...*

Z výhľadu deň predtým sa základňa Bežcovho bratstva zdala byť na deň pochodu od nich. No oklamali ich vlastné oči, pozerali sa vtedy na časť mesta ležiacu pod nimi, v akomsi lieviku. Teraz antény takmer nevideli, Hroch odhadoval, že im potrvá ešte aspoň hodinu, kým sa dostanú na okraj lievika, odtiaľ rátal s ďalšími troma hodinami pochodu.

- Keď... najprv tie psy, hej, to tie ma vystrašili. A potom si mi nechcel veriť. A potom jedlo, mhm, mhm. Ale boli tam, hej. Počul som, vysielali, hej. – Bežec sa snažil tváriť previnilo, ale pri spomienke na jedlo ho zjavne všetok pocit viny opustil.

- To nič, Bežec, - začala Žabka. Na chvíľu ju ovládol kašeľ, telo jej stuhlo v kŕči. - ...aj tak by nám to nebolo nič platné, čo z toho, že ich počujeme my?

Hroch zvažoval, či risknúť pochod po západe slnka. Nebyť zabudnutej novinky o fungujúcom rozhlase bratstva, neuvažoval by o tom ani na minútu. Jednooký kráľ opäť raz vytiahol z vrecka novú dávku nádeje, každému zo svojich slepých trochu nadelil. Stačilo potiahnuť do seba.

Omámenie nám nepomôže. - Hľadáme pevnú budovu, žiaden zadný východ. Najlepšie dve poschodia. - *Ešte nie som závislý, to si budem môcť dovoliť až v bezpečí.*

Namietal najmä Bežec, no Hroch trval na svojom. – Blíži sa noc, tie psiská nás môžu zasa vyňuchať. – *Alebo iné psiská. A potom nech nás všetci svätí ochraňujú.*

Nakoniec našli niečo lepšie. Osamotená budova stála na ostrovčeku, okolo neho bežali dve ulice, aby sa tesne za budovou spojili do jednej. Bola neveľká a svojimi hrubými stenami s malými oknami poskytovala výborné miesto i výhľad. Pravdepodobne slúžila ako malý sklad alebo obchod. Mala síce iba jedno poschodie, no objavili v nej niečo omnoho lepšie. V zadnej z dvoch miestností boli padacie dvere vedúce do podzemia, úzkej chodby. Rýchly prieskum odhalil, že viedla popod cestu do domu naproti a pokračovala ďalej popod niekoľko ulíc. Navyše sa dalo vyjsť na strechu cez okno v strope. *Keby sme mali zbrane, dalo by sa tu vydržať pekne dlho. Ktovie, načo komu bol ten tunel.*

Zobudil sa prvý. Hneď vedel, koľká bije. Počul brechot psov, hlasné nabádanie. *Ryšavec. Do pekla aj s Tetou Elzou, našli nás!*

Potichu zobudil Bežca a Žabku. Otvoril okno na strechu a vyliezol hore. Doplazil sa k okraju a nakukol dolu. Boli šiesti. A Teta Elza s jednou zo svojich sestier. Drobčekom.

- Hmm, chlapi, ako tak pozerám na Tetičku Elzu, asi si už vyňuchala večeru. Mmm, žabie stehienka, hrošie pliecka, a ako dezert, trocha králičieho gulášu so zemiačikmi, však, Elzička? Hahahaha.

- Ryšavec, a neni dezert za obedom, dačo ako sladkosť na koniec? – prehodil tupo, no nanešťastie pre Ryšavca aj presne Karl, jeden z chlapov.

- Psiu mater ti...drž hubu, - odvrkol Ryšavec. - A ja už aj vidím nejaké tie hrošie ušká.

Doriti, musel si ma všimnúť hneď na začiatku.

- No tak, Hroch, zlez dolu. Kto to kedy videl, aby hroch liezol po strechách. A povedz aj svojim kumpánom, nech vyjdú von. Vieme, že je s vami Missy. Suka, v tábore sa tvárila, že ide zdochnúť, to som rovno mohol pichať ovcu.

Chvalabohu, nenašli ich.

Bez toho, aby sa obrátil od Hrocha, Ryšavec zavolať svojich kumpánov.

- Dvaja nech skontrolujú budovu zozadu. Dan, ty choď pozrieť tie domy cez ulicu. Prezri podlahu, pred vojnou tu prekvtival čierny trh, môžu tam byť prepojené pivnice.

Keď opäť prehovoril k Hrochovi, jeho hlas rozjasnel, mal zjavne dobrú náladu. No z očí mu sálala krutá škodoradosť.

- To ste si fakt mysleli, že nám ujdete? Hróch, hroch, hroch. Asi je fakt pravda, čo čítal Chujko, že hrochy majú taký malý mozog ako uši. Ale jedno vám uznám, vydržali ste najdlhšie, ostatné opičky sú už naspäť v klietkach,

Hlupák, tie reči si nechaj, ak ste nás sledovali, netušíš, čo je s ostatnými.

- Hroch, čo ti slnko vypálilo dieru do mozgu? Alebo sa na mňa hneváš? Nerob zo seba nasrdenú manželku.

Neodpovedal, rozmýšľal, čo ďalej.

- Krista, hroch, načo to komplikuješ? Vyjdite von, nič vám nespravíme. – Ryšavec strácal trpezlivosť, začal sa hrať s koltom zaveseným na boku.

- Vďaka, už sme u vás boli ubytovaní. Mimochodom, mal pravdu s tým dezertom. Ako kuchár by si sa neužil. – Hroch dohovoric a stiahol sa. Betónový okraj strechy rozprskla guľka z Ryšavcovho koltu.

- Ty parchant, a čo tak mäsiar, hm? Narobím z teba steaky. Prasa. Môžeš byť rád, že sme ťa k nám vzali, inak by si bol zdochol na tučnotu. – Ryšavec zo seba chrlil nadávky. Hroch prestal počúvať, zaliezol dolu do miestnosti.

- Majú nás, - oznámil bez okolkov.

- A tunel? – skúsila Žabka.

- Ryšavec to odniekiaľ vedel, určite ho už objavili, videl som Škaredého ísť do domu cez ulicu. Zatiaľ nič nerobte, zostaňte dolu. Ja idem na strechu, ak by ich napadlo tam liezť. – Do ruky vzal rýľ a vyliezol hore. Práve včas. Karl akurát preliezal strešnú rímsu. Hroch sa skrčený rozbehol k nemu a z celej sily ho tresol do tváre. Čepel vošla hlboko, rozsekla lícnu kosť. Vystrekla krv, otrokár zaryčal a zrútil sa dolu. Guľky preleteli vzduchom. Hroch opäť zliezol dolu.

Vyčkávali. Bolo počuť brechot psov, Ryšavec vykrikoval povely. Žabka vzlykala, vystrašená, pritlačená k podlahe. Začuli buchot, otrokári sa pokúšali vyraziť dvere nejakým kusom nábytku. No podopreté dvere držali. Buchot prestal po niekoľkých minútach.

Ubehli dve hodiny. Otrokárom nepomohli vyhrážky ani ponuky. *Svine, budú nás tu držať, kým nepodochneme, alebo nestratíme vedomie. Počkajú do večera. Skúsia to cez strechu.* Hroch opäť vyliezol hore. Nebolo ani poludnie, no svet potmavel, stratil farbu. Oblohu prekryvala šedá fólia mrakov na juhu prechádzajúca do hrozivej čierne.

Pohyboval sa pomaly, rozhliadal sa. Ryšavec si na ulicu oproti dverám vytiahol starú pohovku, nad ňou rozprestrel vyblednutý slnečník. Ležérne sa na nej rozvaloval s brokovnicou na bruchu. Teta Elza bola pod ním, vyzerala, že spí. Za nimi sedel opretý o múr druhý otrokár. Ďalších dvoch našiel až po chvíľke, boli na opačnej strane. Jeden bol na zemi v tureckom sede, niečo jedol. Pri ňom bol o múr opretý ďalší. *Karl, ten už toho veľa neustráži.* Posledný z otrokárov kontroloval zostávajúci priestor, spolu ich pozície vytvárali trojuholník. *Piatí. Šiesty s Drobčekom stráži pivnice.*

Otrokári si z času na čas niečo zakričali, kontrolovali sa navzájom. Čas ubiehal, začalo mrholiť, no búrkové mračná sa nepriblížili, posúvali sa na západ. V diaľke sa blýskalo. Bežec so Žabkou pripravili jedlo, podali mu ho zdola.

Vtom v kútiku oka zachytil pohyb, o niekoľko ulíc ďalej. *Tie psiská by nám teraz mohli pomôcť. Aj keď by to musela byť poriadne veľká svorka, Teta Elza by sama zvládla niekoľko z nich.* Zasa ten pohyb - rýchly, niečo sa mihlo v medzere medzi domami. A zase. A na opačnej strane niečo ďalšie. Pozorne sledoval tie miesta. *O chvíľu sa dostanú na koniec ulice.*

To, čo uvidel, mu vyrazilo dych. Obrovská postava utekala vzpriamene, na dvoch; na konci ulice zahla smerom k nim. Zmizla v ďalšom domoradí. Z diaľky stihol zaregistrovať len zhrbený chrbát, dlhárske ruky.

Približovali sa rýchlo, videl len záblesky tiel medzi domami, kryli sa tak, aby ich muži dole nevideli. Dorazili k nim súbežne. Vzpriamené museli mať najmenej dva a pol, tri metre, na mohutných nohách sa pohybovali pružne a neuveriteľne rýchlo.

V momente, keď sa dlhočizné pazúry zaryli prvému otrokárovi do chrbta, pretiahnutá sánka na okamih odhalila dva smrteľné rady ostrých tesákov. Nestihol ani vykriknúť. Ďalší zbadal postavu rútiacu sa naňho dosť skoro nato, aby vytiahol zbraň a stihol trikrát vystreliť. Guľky ju museli trafiť. Netvor zareval, no nezastavilo ho to. Dvoma skokmi sa ocitol pri mužovi a pazúrmu mu rozťal hrdlo, druhú ruku mu zaboril do rozkroku a zdvihol ho do vzduchu.

Párače. Pre niekoho mýtus nového sveta, pre iných zlovestný duch zvyškov sveta starého, trest za ľudskú pýchu. Hroch nikdy neveril historkám o šesť metrov vysokých krvilačných beštiách, myslel, že sa tým len strašili deti. V púšti bolo dosť beští aj medzi ľuďmi. Aj takých, čo dávajú zvieracie mená iným, a sami sú horší ako zvieratá. *Zvery, teraz ukážte, čo viete.* No nebolo mu všetko jedno. Už tušil, prečo sa tomuto miestu každý vyhýbal.

Párače medzitým zmizli za niektorým z domov. *Kurva, tie sú šikovné, správajú sa takmer ľudsky.* Ryšavec so zostávajúcim kumpánom už boli na nohách, Teta Elza brechala, pach krvi ju dráždil. Bolo počuť brechot Drobčeka. Ryšavec si vymenil s tým dolu pár pokynov.

Neskoro. Hroch zazrel, ako sa niečo mihlo medzi domami. Tlmený brechot zosilnel, počuli kňučanie, streľbu zo samopalu, výkriky. Teta Elza brechala čoraz viac. Párač vybehol z domu, od zostávajúcich otrokárov ho delilo asi päťdesiat metrov. Obaja začali páliť z pištolí. Zabralo to, párač zmizol za domom. No vtedy už Hroch zaregistroval ďalších. Videli ich aj otrokári, pálili po nich, no márne. Kruh sa uzatváral, párače sa približovali z troch smerov. Nemali žiadnu šancu.

Párače sa na nich vrhli organizovane, naraz. Prvú roztrhali Tetu Elzu, potom Ryšavcovho kumpána. Nakoniec padol aj Ryšavec. Tretí, najväčší párač ho doslova roztrhal na kusy, vzduchom lietali kusy mäsa, jeho hlava sa odkotúľala do mláky pri slnečníku. Hlavou mu blysol obraz dopadajúcej sekery zo sna. *Žil si ako monštrum, zomrel si takisto.*

Zvery nezaháľali, vrátili sa po zvyšné telá, každý si jedno prehodil cez plece, ďalšie ťahali za sebou. Odchádzali preč. Ich vodca sa zastavil, obrátil hlavu a uprel pohľad na opustenú budovu medzi dvoma spájajúcimi sa cestami. Potom boli preč.

Hroch nečakal, zbehol dole a začal baliť veci.

- Padáme odtiaľto, tie beštie vedia, že sme tu. Pôjdeme tunelom, získame aspoň trochu času, kým zachytia náš pach.

O niekoľko ulíc ďalej vyšli z pivníc a vydali sa na západ, k anténam a bratstvu. Dopadli prvé kvapky, búrka sa opäť stáčala k nim.

Okolo trojice postáv besnela búrka. Blížili sa k miestu, kde sa k nebu vystierali kovové tykadlá starého sveta...

Stratená duša sa bezmocne potácala v pokrivených zrkadlách sna a skutočnosti. Kostnaté ruky v kĺči pritisnuté na spánky chránili sen zničenej mysle.

Páperová vôľa vkročila tam, kam iné nemohli. Nazrela do podstaty vecí, uvidela tvár monštra, ktoré ju uštvalo.

Zvyšky mocného ducha zvieraného hnevom sa prebúdzali do bezmocnosti. Holá pravda ich gniavila, obaľovala ich agónia prázdnoty.

*

Prečo tak kričia, prečo mi neveria? Sme tu, hej, bratia dorazia o chvíľku, hej...

Naša citadela, už ju vidím, mhm, krásne žiari v slnku...

Koľko ich len prišlo... Zdravím vás, bratia.

Druhovia v lesklých brneniach, meče a kopije, hej, hodvábne šatky vašich milovaných uviazané okolo krku. Spolu zaženieme všetkých, mhm, príšery... našli sme vás, bratia rytieri, hej...

*

Blázon, a my najväčší z bláznov. Hrošík ho raz nazval jednookým. Slepí chceli vidieť jeho okom, zvolili si ho za kráľa. Pozerali sme sa do krištáľovej gule a chceli sme vidieť budúcnosť, nádej. Ohla sa našim vôľam, polámala, čo mohla, pokrivená ukazovala, čo sme chceli vidieť.

Missy, aspoň na niečo to bolo dobré, aspoň ona sa zachránila.

*

Čo som to spravil? Kam som nás to doviedol? Ako sme to prehliadli? Kto to mal vedieť? Uverili sme mu. Rytieri a posvätné bratstvo, samé hlúposti.

Klamal nás, viedol nás do záhuby. Moja Žabka, ako ťa ochránim?

*

Oklamala nás. Nie on, on tomu veril, chudák. Prečo, Hrošík?

*

Nedalo sa to počúvať, nezniesol som to... To on, on sám... A ja? Som zvierat? To oni mali nosiť tie prezývky... zvieracie mená podarované zvieratami... to oni nimi mali byť. Supy, hyeny, vlky... "Aha, hroch v blate..." Daj pozor, čo sa skrýva pod nánosmi špiny.

*

Tak dlho ťa nazývali zvieratom, až si tomu uveril. Pozeral si do tmy, až tma pohltila teba. My všetci. Svet ľudí pomínul, je čas zvierat. Bratstvo ľudí zmizlo v červenom závoji šílenstva, besnenia. Zomrel posledný z nich, jednooký kráľ, čo veril, mal nádej. My všetci sme vlci...

Blesky pretínali oblohu, osvetľujúc dve postavy v ležaku sa tlačiace k sebe, stuhnuté v objatí. Tretia ležala v kaluži krvi neďaleko. Padala na nich noc.

Koniec.

Epilóg

Na púšť sa znieslo šero, predzvesť noci. Skalné rímsy ešte v diaľke slabo žiarili. Malá kaviarnička učupená uprostred ničoho stála nehybne, akoby sa okolo nej zastavil čas. Neónový nápis, ktorý donedávna ležal na hromade skál pod stenou, bol zavesený nad vchodom, niektoré písmená chýbali. Kaviareň mŕtvych snov. Nesvietil. Obďaleč stál mladý muž v modrej kombinéze, cez plece mal prehodený batoh, v ruke niesol zbraň. Za polorozpadnutým múrikom vonkajšej terasy videl v tichu sedieť muža a ženu. V rohu terasy boli úhľadne naukladané tehly.

„Dnes už neprídu, poďme dnu, Žubrienka. Zajtra začneme robiť múrik“, povedal muž na terase.

Zober úlomky rozbitých snov a vybuduj im chrám, zabudnutý pamätník, pomyslel si ten mladý.

„On nepríde,“ odvetila žena. „Svoje sny si zobral so sebou. Ja čakám na ňu. Bojím sa, že ju tam uvidím kráčať po piesku, zlomenú.“ Postavila sa a zamierila dnu. Muž šiel za ňou. Zvnútra bolo počuť puknutie, neónový nápis sa rozsvietil. „Funguje to, povedal a zmizol vo dverách.

Nápis niekoľkokrát zablikal, osvetľujúc vchod kaviarničky ponárajúcej sa do tmy. Potom zhasol.

Potrebujete viac, je vás málo. Ale prídu ďalší, každý ponesie svoje črepy. Vrátim sa aj ja, tentokrát som tu priskoro.

Vykročil do noci.